

Új életre támadva a Krisztusban

Kegyelem néktek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól,
és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet egyházunk a mai napra, a Szentháromság ünnepe utáni 6. vasárnapra az igehirdetés alapjául kijelölt, amint azt megírva találjuk a Kolosséiakhoz írott levél 2. fejezetének a 12. versétől a 15. verséig, a következőképpen:

„A keresztségben vele együtt voltatok eltemetve, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. Titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és testetek körülmetéletlenségében, övele együtt életre keltett, megbocsátva nekünk minden vétkünket. eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, és eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. ¹⁵Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”

Urunk! Életünk a porhoz tapad.
Eleveníts meg minket a Te igéddel!
Ámen.

Keresztyén Gyülekezet!
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Az egyházi év jelenlegi időszaka az üdvösséghez vezető földi út állomásaiba von be bennünket. A Szentháromság ünnepe utáni eddigi hetek a Szentlélek egybegyűjtő munkájával, az egyház növekedésével és hívásával foglalkoztak. A mai vasárnap ígéje a megtérés és az újjászületés gyönyörűsége valóságát és távlatát teszi közös kincsünké. Ez az a folyamat, amelyben Isten feltárja az Ő országának a kapuit, és az emberi-családi kapcsolatainkat kitérít a milliárdnyi gyermekének idő és tér feletti közösségévé. Az egyházi év majd négy hét múlva kezdődő szakaszában, a Szentháromság ünnepe utáni 10. vasárnaptól, az egyház fejlődését fogjuk látni küzdelmeiben – amelyek egyben a saját életünk küzdelmei is.

A mai igénkben a megtérés és a Jézusban való újjászületés útjának három szakaszát mutatja meg nekünk a Szentíró (aki valószínűleg Pál apostol egyik tanítványa lehetett). Az első szakasz a régi életünk levetése és eltemetése. A második szakasz a Jézus kereszttáldozatával kapott új életünk felöltése. A megtérésünk és újjászületésünk harmadik szakasza pedig az új életünk a Krisztus Jézusban.

A régi életünk levetése és eltemetése a keresztségben történik meg velünk. A keresztség az életünk radikális újakezdését jelenti. 180 fokos fordulatot. A megkeresztelt ember meghal a bűn számára. Kedves Testvéreim! Lutherrel együtt mondhatjuk: „Meg vagyok keresztelve!” A bűn többé már nem uralkodhat rajtunk. A keresztségben Isten Krisztus uralma alá helyezte minket, és kivett a földi múlandóságából. Az az ó-ember, a régi Ádám, amely bennünk élt, immár halott, és el is temettük őt.

A korai keresztyéneknél a keresztelés víz alá merítéssel történt – ahogyan Jézus megkeresztelése is a Jordán folyóban. A víz alá való bemenés volt a régi ember halálának a szimbóluma – a víz alól való felbukkanás pedig kapott új életé.

Két kérdés is felmerülhet itt bennünk. Az első: Hogyan éltük mindezt át mi, hogyan élték mindezt át a gyermekeink, amikor még kicsi gyerekként kereszteltek meg bennünket? A második: ha a keresztségben Krisztus uralma alá helyezett minket Isten, és a bűn többé nem uralkodhat rajtunk, akkor hogyan követhetünk el mégis bűnöket minden nap?

Itt válik a mai igénk első mondatának középső szakasza döntő fontosságúvá. Hogyan is hangzott ez az első mondat? „A keresztségben vele [azaz Jézussal] együtt voltatok eltemetve, és vele együtt fel is támadtatok **az Isten erejébe vetett hit által**, aki feltámasztotta őt a halottak közül.” A hit által támadunk fel Jézussal együtt. A hit, a mi saját magunk hite, váltja valósággá az az esélyt, amelyet egész életünkre megkaptunk a keresztségben. A hitünk semmi mással nem pótolható. Nem pótolható a hitünk templomba járással, nem pótolható jó cselekedetekkel, nem pótolható semmivel. Ahogyan tudjuk Pál apostol Római leveléből: a hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által (Róm 10,17). De hiába hallgatjuk Isten ígését, ha nem támad fel tőle és nem erősödik meg benne a hitünk! Ha nem döbbenünk rá arra, hogy Jézus nem csak egy történelmi alak, akinek a létét (*na jó, legyen...*) elhisszük, hanem Jézus A Krisztus, aki minket, saját magunkat váltott meg, -- ha nem döbbenünk erre rá – akkor Krisztus beszéde a számunkra csak írott szöveg marad. A keresztségben kapott esélyt el is lehet játszani tehát. Így lesz az élő kisgyermekből halott felnőtt. Pontosan úgy, ahogy a mai igénk folytatása mondja a kolossébeliekről: „Titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben”. Mi is lehetünk olyan élők, kedves testvéreim, akik tulajdonképpen halottak – ahogyan a Jelenések könyve mondja a szárdísi gyülekezetről: élsz, pedig halott vagy. A kolossébeli gyülekezet sok tagja bedőlt mindenféle tévtanításoknak. (Javarészt erről szól a hozzájuk írott levél.) Ezért váltak élő-halottá.

Igénk következő szakasza: „Titeket is – övele [azaz Jézussal] együtt életre keltett” arra figyelmeztet bennünket, hogy a mi életünk és Jézus élete a keresztség által egybefonódott. Az eredeti görög szöveg ezt kétszeresen is kiemeli. Az ezt tükröző, pontos fordítás így hangozhatna: „Jézussal együtt, folyamatosan együttes életre keltett”. Gyönyörködünk el ebben. Mekkora ajándékot kaptunk, érdemtelenül? Folyamatosan Jézussal együttes életünk lehet – már e földön is! Mikor? Hogyan? Ha hiszünk. Hát induljon meg a szívünk – és higgyünk!

Életünk egybefonódott Jézus életével. Semmi okunk nincs azonban arra, hogy ebben megnyugodva, gyönyörködve szemléljük magunkat. Milyen jók vagyunk... Ugyanis ez az egybefonódás nem megváltoztathatatlan. Szét is téphetjük ezt az egybefonódást, és a megkeresztelt gyermekeink is megtehetik ezt – a saját életükben. Ezzel azonban az életünk lényegét téptük ki magunkból. A maradék „életünk” már csak egy üres báb lett. Élő-halottak lettünk. Színes lehet az ilyen, Jézus nélküli, földi élet, és eseménydús is lehet. Még földi sikerekben gazdag is lehet. DE. Az az élet, amelyből kiteptük a keresztség egybefonódását Jézussal, soha nem lesz mély, soha nem lesz elegendő, soha nem ad teljességet, és – sohasem vezet el minket az örök életre. Gondoljunk erre minden keresztelőn. Küzdjünk meg a hitünkért – minden nap. Tanítsuk erre meg a gyermekeinket, a keresztgyermekeinket és az ő gyermekeiket is.

Itt érünk el a mai igeszakaszunknak a legszebb, legtömörebb részéhez. „[Jézus] eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, és odaszegezte a keresztfára.”

Mire utal az adóslevél? A bűneinkre. Ezt az adósságlevelet mi magunk írtuk, a saját, bűnös életünkkel. Úgy íródtak fel rá az adósságunk sorai, a saját kezünkkel írva mindegyiket, mint ahogyan a láthatatlan kéz felírta Belszár lakomájának a falára, hogy „megmérettél, és könnyűnek találtattál”.

Az adósságlevelünk bűn-összege óriási. Kifizethetetlen. Törleszthetetlen. Kaphatunk a törlesztésre moratóriumot – szokás lett ez mostanában is... – azaz tarthat még életünk kegyelmi ideje, mert Isten nem vetett tegnap már véget neki. Vegyük azonban észre, hogy a moratóriumtól az adósság nem csökken, csak a kamat nő... Mi a saját bűneink rendezésére – képtelenek vagyunk. Nincsen jócselekedet-bank. Isten nem ismeri az egyéni befizetést. Jézus tette ezt meg – mindannyiunk helyett, mindannyiunkért. Jézus törölte el a mi adósságlevelünket. Valamennyiünkét. Ebbe, a szabaddá tett közösségbe nyertünk bebocsátást a keresztségünkkel.

Hogyan lehetett az adóslevelet eltörölni Jézus korában? Kétféle módon is. Vagy átszúrta a bíró egy szöggel – és akkor érvénytelenné vált, mint minden a zsidó hagyományban (a beteg áldozati állat, a fogyatékkal élő pap), ami nem hibátlan. Ez a kép ötvöződik az igénkben azzal a képpel, hogy a keresztre akkoriban a keresztre-feszítés oka fel volt szögezve. Jézus esetén is ott állt a felirat: „Jézus, a zsidók királya”. Jézusnak azonban nem a bűne, hanem az érdeme volt az, hogy király lett – mindenek felett. Éppen a kereszten lett azzá. Azaz Jézus a testébe vert szögekkel, a saját halálával érvénytelenítette a mi bűneinket. Jézus a vád okát, a vádiratot tette érvénytelenné, és ezzel megmásíthatatlanul győzött a vádló, a Sátán felett. „Ki vádolná Isten választottjait?” kérdezheti meg ezek után joggal Pál apostol a rómaiakhoz írott levélben (Róm 8,34). Ki vádolhatna minket? Csak a saját magunk hitetlen szíve – ha mindebben nem hisz.

Az adósságlevél eltörlésének a másik módja a papíruszra a saját kézzel felírt sorok lemosása volt, azaz: tiszta lappal lehetett indulni. Mi is tiszta lappal indulhatunk az életünkben – ha hiszünk Jézusban. Ha ezáltal felismertük a bűneinket. Ha meg tudtuk a Jézus a keresztfán nekünk adott erejével tagadni őket. Ha a Jézus kegyelmével új életet tudunk élni ezután. Mennyi feltétel... Vegyük észre, hogy ez mind csak egyetlen egy! Elfogadjuk-e Jézus segítségét az életünkben? Elfogadjuk-e, hogy eltörölte az adósságainkat, és odaszegezte az így érvénytelenné váló adóslevelünket a keresztfára? Ha igen, akkor a többi, a bűneink felismerése, az eltávolodás tőlük, az új élet – ebből már mind-mind következik. Hagyjuk tehát Jézust győzni – saját magunkban is. Erre vár! Sokunk esetében évtizedeken át...

Pál apostol így foglalja mindezt össze a rómaiakhoz írott levelében „Nincsen tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak” (Róm 8,1). Ha Isten velünk ki lehet ellenünk? (Róm 8,31). A keresztfára a mi szabadságunk hirdetője. Az adósságlevelünk eltörlésével, átszúrt érvénytelenítésével szabadok lettünk. Szabadok az Istenhez való közeledésre, szabadok a jóra. Élünk ezzel a szabadsággal – és JÓL élünk ezzel a szabadsággal, ne pedig szabadosan!

Luther Márton csodálatos cserének (admirable commercium-nak) nevezte azt, ahogyan Krisztus a kereszten a bűneinket magára vette – és cserébe nekünk adta a Teljességet → Őbenne. Ennek a boldog cserének az volt a kezdete, amikor Jézus a földi léte kezdetén „megüresítette magát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett és emberként élt” (Fil 2,5) – és cserébe odaadta nekünk az ő királyi létét. Krisztus kicseréli bennünk a létezés alapélményét. A világ körül forgó gondolataink és vágyaink helyett a Krisztushoz kötődő, új gondolatok és új érzések töltenek el bennünket.

Isten az adósságunkkal együtt letörli az önteltségünket is. És ha ennek ellenére megmarad, akkor ugyanúgy **le-tör**i az önteltségünket, mint ahogyan „Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.” Mi magunk is lehetünk fejedelemségek és hatalmasságok, nemcsak a kozmosz erői és a sors, amelyektől féltek a levél címzettjei, a kolossébeliek!

Igaz volt ez a saját életemre is sokáig. Kutattam, de valahol azzal a tudattal – hogy az **én** nevemhez fűződik majd a felismerés. Megszerveztem a kutató diák mozgalmat, majd a magyar tehetséggondozás hálózatát, de valahol azzal a tudattal is – hogy **én** leszek majd az alapító. Amióta új életre támadtam, és immáron élek a Krisztus Jézusban, azóta: szolgálok. Ennek a gyülekezetnek a tagjaként és lelkeshallgatóként is. Kutatóként is. Egyként, sok közül. Jézust szolgálom. És rajta keresztül embertársaimat. Ott és úgy szolgálom Jézust és mindeneket, ahova Ő rendel. Rádöböntem arra, hogy Jézus közelségében jó nekem egyedül. Jézus pedig, ígéretét betartva, mindenütt ott van velünk, akárhol is vagyunk.

Az életünk olyan, mint egy út. Ha igaz hitre jutottunk, minden lépése Jézusban gyökeredzik. Rá épül, mint kősziklára a biztos ház. Az Ő lélegzetét szívja be, mint az élet levegőjét. És bármilyen helyzetbe kerülünk az életünk során – legyen ebben *teljes* bizonyosságunk – meg fogjuk Jézustól kapni mindazt, ami ehhez szükséges. Mert benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve (Kol 2,3), és mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez (Kol 2,9-10a). Jézus megtanít minket mindarra, amit tudnunk kell, és belénk helyezi mindazt, amivé lennünk kell. Ámen.

Imádkozzunk.

Mennyei Atyánk! Megváltó Krisztusunk!
Köszönjük, hogy képessé teszel bennünket arra,
hogy befogadjuk a Te tanításodat.
Köszönjük, hogy új életre támadhatunk,
mert Te odaszegezted a mi adóslevelünket a keresztfára.
Köszönjük, hogy a gyermekeké és a miénk lehet a keresztség ereje.
Kérjük Urunk, légy segítségünkre a mi hitetlenségeinkben,
erősíts meg bennünket, hogy a Te utadon járjunk –
egész életünkben, minden nap.
Ámen.